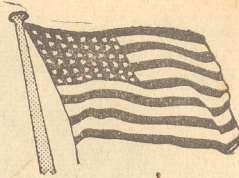

DE VLIEGENDE HOLLANDER

VERSPREID DOOR DE GEALLIEERDE LUCHTMACHT

SEPTEMBER 1944

ZWARE STRIJD BIJ ARNHEM EN IN BRABANT MAAS EN WAAL GEPASSEERD

Londen, 26 September. — Een grootse en vermetele poging van de Geallieerden om de barriere der grote rivieren in één sprong te nemen, heeft geleid tot verbitterde gevechten op Nederlandse bodem. Amerikanen, Engelsen, Canadezen en Polen hebben, te zamen met Nederlandse vrijheidsstrijders hun bloed vergoten in Zeeuwsch-Vlaanderen, Zuid-Limburg, Noord-Brabant en Gelderland. De bevrijding vordert gestadig, maar zal, voor zij voltooid is, nog harde strijd kosten. De Duitsers verdedigen bij Arnhem de weg naar Ruhr, Westfalen en Berlijn.

Op Zondag 17 September stegen van Engelse vliegvelden duizenden toestellen op: bommenwerpers, die Duitse luchtdoelstellingen in puin gooiden, zwermen jagers, vloten van transporttoestellen met parachutisten en lange rijen zweefvliegtuigen. De grootste en gewaagde luchtlandingsoperatie der ganse geschiedenis werd ondernomen. De bedoeling was de bruggen over de kanalen in Noord-Brabant en die over Maas, Waal en Rijn ongeschonden in handen te krijgen en ze open te houden voor de geduchte tankmacht van het Tweede Leger, dat uit het Zuiden zou oprukken.

Nog woedt in Arnhem een hevige strijd om het bezit van de

strategisch onzaglijk belangrijke Rijnbrug. De Waalbrug te Nijmegen is door Britse en Amerikaanse troepen na bloedige strijd genomen. Van de gevechten te Arnhem en Nijmegen vindt men elders in dit blad uitvoeliger gegevens.

Nog bevindt het grootste deel van Nederland zich in handen van de vijand. Daar heerst een nood groter dan men ooit tijdens de bezetting heeft gekend. Wij aarzelen niet om het te zeggen: ons volk heeft de moeilijkste tijd van zijn ganse bestaan nog voor zich. Maar het zal met meer felheid dan ooit tevoren deze woorden onderschrijven, die op 3 Oktober 1941 in de Leidse Pieterskerk werden gesproken: „De strijd

tegen de tyrannie is van God gewild. Die strijd is ons geboden. Die strijd is alle offers waard en zal nooit mogen worden opgegeven.”

Houdt moed, volk van Nederland! Uw verlossing komt.

DE JONGSTE ZEVEN DAGEN

Maandag, 25 Sept. Duitse aanvallen op corridor Eindhoven-Nijmegen afgeslagen. 1200 zware Amerikaanse bommenwerpers bombardeerden Frankfurt, Koblenz en Ludwigshafen. In twee dagen bij Manila 40 Japanse schepen en 357 vliegtuigen vernietigd.

Dinsdag, 26 Sept. 1100 Vliegende Forten en Liberators bombardeerden Osnabrück, Hamm en Bremen. Estland geheel van Duitsers gezuiverd; 30.000 doden en 16.000 gevangenen.

Woensdag, 27 Sept. Britse luchttroepen van Arnhem teruggetrokken. Eerste geallieerde vliegveld in Nederland in gebruik genomen.

Donderdag, 28 Sept. In Italië is het Achtste Leger over een breed front over de rivier de Rubicon getrokken.

AAN ONZE LEZERS

Het geallieerd opperbevel doet een dringend beroep op de Nederlandse lezers om de exemplaren van dit blad niet te bewaren, maar ze snel, voorzichtig en doeltreffend door te geven. Piloten wagen hun leven om U dit nieuws te brengen. Geeft het door!

Vrijdag, 29 Sept. Canadezen nemen Kaap Gris Nez. Overdag 3000 geallieerde bommenwerpers naar Duitsland.

Zaterdag, 30 Sept. In Joegoslavië contact tussen Russische troepen en Tito's partizanen. Russen op 125 km van Belgrado.

Zondag, 1 Oct. Calais door Canadezen genomen. Voortdurende geallieerde luchtaanvallen op doelen achter de Duitse linies.

Hoe de Amerikanen de Waalbrug bij Nijmegen veroverden

Londen, 25 September. — De grote verkeersbrug over de Waal bij Nijmegen is op Woensdag, 20 September, door de Engelsen en Amerikanen na een gecombineerde aanval genomen. Met de verovering van de Waalbrug viel de Geallieerden een verbinding van zeer groot strategisch belang in handen.

„Toen bleek, dat een frontaanval uit het zuiden onmogelijk was, werd besloten een andere tactiek te volgen. Amerikaanse troepen zouden in het westen de Waal oversteken en vervolgens een aanval op de noordelijke oprit van de brug inzetten. Tegelijkertijd zouden Engelse tanks en Amerikaanse infanterie de zuidelijke oprit bestormen.

Woensdagochtend, 20 September, trokken Amerikaanse troepen langs de zuidelijke oever van de Waal westwaarts. Ze beschikten over 26 kleine boten en enige Engelse tanks.

Toen de Amerikanen scheep gingen, barstte van de noordelijke Waaloever een spervuur los. Het bleek, dat daar 4 à 600 Duitsers met kanonnen en mitrailleurs waren geposteed.

Toch werd de overtocht doorgezet. Elke boot telde tien man, in totaal dus 260. Doch niet allen bereikten de overkant; velen sneuvelden in het spervuur. Vóór hen ratelden de Duitse mitrailleurs, achter hen openden de Britse tanks het vuur op de Duitsers. Toch werd het vuur van de vijand steeds heviger en accurater. We zagen Amerikanen dodelijk getroffen in het water vallen, dat hen onverbiddelijk meesleurde. Slechts een goede honderd

Zo daalden zij bij duizenden achter en tussen de Duitse linies.

man bereikte de noordelijke rivieroever. De dertien boten, die nog intact waren, keerden terug om versterking te halen.

De mannen, die het eerst geland waren, kwamen onmiddellijk in actie, met bajonet en handgranaten. Na anderhalf uur vechten, vaak van man tegen man, hadden de Amerikanen hun bruggehoofd verzekerd. Versterkingen werden aangevoerd en na bloedige gevechten werd de noordelijke oprit van de brug bereikt. De verliezen waren aan beide zijden uitermate zwaar. Op een stuk gronds van slechts enkele vierkante meters werden 138 dode Duitsers gevonden.

PRINS BERNHARD BIJ ALBERT KANAAL

Prins Bernhard heeft op het continent zijn hoofdkwartier ingericht, vanwaar hij de Nederlandse binnenlandse strijdkrachten zal leiden.

De Prins heeft zo juist een bezoek gebracht aan de Prinses Irene-Brigade, die aan het Albert Kanaal in stelling ligt. Zij houden daar een bruggehoofd bezet, daar zij hardnekkig tegen Duitse aanvallen hebben verdedigd. De vijand verloor hierbij vele doden en gewonden, doch zijn pogingen werden verijdeld. De Nederlandse troepen hebben het bruggehoofd zelfs nog uitgebreid.

EEN SOLDAAT KWAM TERUG

Het was in April 1945. Toen was z'n groene truck, met de uitdagende witte ster, plotseling van de grote weg afgebogen en hun erf opgezwaaid. Dat had even een schrik gegeven op de kleine Twentse boerderij! Had me die jongen toch bijna de schuur geramd!

't Was een soldaat, zoals er die dag duizenden voorbij waren getrokken; maar deze was anders... want hij was op hun erf gekomen.

Vijf minuten later zat hij al in de keuken, met breed, innemend gebaar, dat duidelijker sprak dan die vreemde taal van 'm. Na tien minuten stond hij zich al te scheren, had-ie de baas een scherpe sigaret laten opsteken en liepen de kinderen rond met bruine snuiten van de chocolade.

't Zijn stille mensen daar op het Twentse boerenland en er werd die avond weinig gesproken. Trouwens, de onverwachte gast kon met die vreemde taal weinig beginnen. Maar dat was ook niet nodig, want in de kleine keuken hing de prettige sfeer van rust en huiselijkheid, die de jonge soldaat zich met welbehagen herinnerde van vroeger, in een ver land.

De volgende morgen was hij weer vertrokken. Proestend had hij zich onder de pomp gewassen en toen z'n truck de grote weg opgezwaaid. Maar wat achtergelaten bagage maakte duidelijk wat hij had willen zeggen: dat 't hem bevalen was en dat hij terug zou komen.

De kinderen vertelden het in 't dorp „d'r was een soldaat bij ons. Hij gaf ons chocolade“. En de moeder was op een stoel geklommen en had het pakje kleren en brieven op de bovenste plank van de linnenkast geschoven — tot die soldaat terug kwam.

De soldaat was verder gesieurd door de stroom van staal, die de vijanden van het kleine Nederland vernietigde. Toen reed zijn truck op een mijn...

Binnen het uur was hetgeen er van zijn jonge lichaam restte in een graf langs de weg gelegd. En pas veel later werd het graf geopend en de soldaat ter ruste gelegd op het soldatenkerkhof te Holten. Hij ligt daar tussen kameraden, die als hij hun leven voor Nederland gaven, en wier

graven ge over heel ons land verspreid vindt. Dertig duizend!

Die jonge soldaat lag daar ver van zijn huis in Canada, waar een moeder en vader wanhopig zochten naar kleine herinneringen en speurden naar vrienden, die iets meer van hun jongen konden zeggen dan dat afschuwelijke telegram van het ministerie van Oorlog: „Tot ons innig leedwezen...“

In dat verre Canada was een wereld ineengestort en grepen wanhopige handen naar een vluchtig souvenir, naar een houvast, een bewijs, dat het offer werkelijk zin had gehad... Maar och, zo waren er immers miljoenen werelden ineengestort en het departement van Oorlog had nog zoveel telegrammen te verzenden.

Als het in Twente Zondag is en de boeren hun beste pakken te voorschijn halen, dan weten ze precies hoe de dag zal verlopen — met de kerkgang in de morgen, de warme maaltijd in het middaguur en daarna een wandeling langs de akkers.

Maar voor dat gezin, waar — op een middag in April een soldaat mee aan tafel zat, is het doel van de middag anders.

Wat is zo van zelf gegaan, zonder dat ze er over gesproken hebben en dat zal altijd zo blijven. Hun middagwandeling voert ook langs de akkers, doch gaat daarna verder: naar de Holterberg, naar het militaire kerkhof.

Daar blijven ze dan staan, bij een steen met een vreemde naam, die zij — door die vreemde taal — niet goed kunnen uitspreken, bij een graf, dat zij verzorgen, omdat anderen, ver over zee, dat niet kunnen doen.

De kinderen hebben er bloemen op gelegd en de ouders schenken de dode... Wat? Dat

Voor altijd
bij trouwe
vrienden

BEVRIJD!!

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Een herinnering aan die onvergetelijke dag, toen de Geallieerde troepen onze hoofdstad binnentrokken onder de jubel van duizenden mensen.

„De Vliegende Hollander“

De eerste twee pagina's van dit nummer bevatten het authentieke nieuws van „de Vliegende Hollander“, die door de Geallieerde luchtmacht boven Nederland werd uitgeworpen. Tot in lengte van dagen zullen die bladen worden bewaard, als een kostbare herinnering aan herwonnen vrijheid.

De derde en vierde pagina hebben een ander karakter, en toch... ze volgen logisch op het relaas van heldenmoed en opoffering van de eerste bladzijden. Schenk daarom ook deze bladzijden uw volle aandacht.

weten zij zelf alleen. Thuis liggen in het sigarenkistje bij de waardevolle papieren, wat brieven in een vreemde taal — door „meester“ in het Nederlands overgeschreven. Ze komen van volkomen onbekende mensen, maar wat in die brieven staat is iets, wat ouders over heel de wereld begrijpen: wanhoop en verdriet, doch ook onuitsprekelijke dankbaarheid voor wat aan het graf is gedaan.

En dit alles omdat op een avond in April, toen de bevrijding over hun akkers juichte, een legerauto het boerenhof opzwaaid en een jonge kerel daar zijn laatste vrouwelijke rust in de huiselijke kring beleefde. Een jonge soldaat, die terugkwam... om voor altijd te blijven.

Ballade van de Oorlogsgraven

De Canadees, die hier werd weggevaagd,
De Pool, die na lang lijden is bezweken,
Zijn vriend, die van zijn zij niet is geweken,
De Engelsman, die God heeft aangeklaagd,
Toen snelle kogels in zijn lichaam joegen,
De dode Yankee, die men achterliet,
Geen mens omvat wat zij aan lijden droegen.
Zovelen stierven op ons grondgebied.

De zoon, om wie een grijze moeder treurt,
De man, op wie een vrouw verlangend wachtte,
De vader, aan wiens komst de kindren dachten,
De goede vriend, wiens handdruk wordt ontbeerd,
De broeder, door wiens woord men heeft geleerd,
En allen, allen, die men nu moet derven,
Geen mens omvat uit eigen klein verdriet
Wat zij aan droefnis brachten door hun sterven.
Zovelen stierven op ons grondgebied.

Nu breidt de Nederlandse wolkenlucht
Zich wijd en wisselend over al hun graven,
De regen komt de warme aarde laven,
De bloemen bloeien er en dragen vrucht,
De wind waait achteloos verder op zijn vlucht
En met de kracht van haar ontzaglijk leven
Veroverd de natuur, die alles ziet,
De stille plaatsen waar zij achterbleven.
Zovelen stierven op ons grondgebied.

Mens, die dit leest, vergeet de doden niet,
Gij hebt het leven uit hun hand gekregen,
Doordat zij blind zijn, ziet zij zon en regen,
En door hun slaap ontwaakt zij elke morgen.
— Zovelen stierven op ons grondgebied,
Wij moeten voor hun goede graven zorgen.

GEERT AABER.

Zo rusten zij in ons land

DE HELDEN VAN ARNHEM

Het relaas van dag tot dag verteld door
Allan Wood — (van de Daily Express)

Zondag, 17 September

Geen flak toen de honderden Stirling-bommenwerpers en de grote Horsa-zweefvliegtuigen de Nederlandse kust overvlogen. Dan de opwindende als we dichter bij onze landingsplaats komen, ongeveer 12 km ten westen van Arnhem.

Gooiden de sleepkabel los, verloren met een ruk snelheid en de piloot stuurde ons om een boom, over een heg en dook neer voor een volmaakte landing op een knollenveld.

Een groep is de weg naar Arnhem opgemarcheerd, een tweede zwaait uit om het landingsterrein te beschermen voor nieuwe landingen.

Maandag, 18 September

Slepen vannacht naast onze vliegtuigen. gingen in de richting Arnhem. Duitse tegenstand wordt sterker. Dit is een strijd van felle scherpschutters en hinderlagen. Een groepje parachutisten heeft de noorderoprit van de verkeersbrug bereikt. Maar de weg tussen hen en ons is bezet met scherpschutters.

Dinsdag, 19 September

's Morgens: Kwamen dichter bij Arnhem. Kampeerden in beukenbos bij hotel. De vijand dichterbij dan we dachten. Twee man in jeep gedood, geen 25 meter van hoofdkwartier. Bij hotel zijn tennisbanen. Die gebruikten we als kooi voor krijgsgevangenen. 't Zijn er 200. Is zelfs een meisje van Luftwaffe bij — erg lelijk.

's Middags: Versterkingen met zweefvliegtuigen. Flak steeds sterker. Luftwaffe verschijnt in ongekende aantallen. Zag zeven grote vrachtvliegtuigen brandend neervallen. Onze jongens houden de noorderoprit van de brug, de Duitsers de zuidelijke kant.

Woensdag, 20 September

's Morgens: Drie van onze bataljons thans in verschillen-

de delen van Arnhem afgesneden. Vechten geïsoleerd verder. Ons hoofdkwartier wil de bres dichtten tussen ons en de mannen bij de brug.

's Middags: B.B.C. zegt, dat Tweede Leger nu bij Nijmegen staat. Is de brug daar in onze handen gevallen? Duitsers vallen feller aan. Meer mortieren en meer vlammenwerpers. De groep, die zich een weg naar Arnhem baant, heeft vreselijke verliezen geleden. Van twee bataljons slechts 150 man over...

Donderdag, 21 September

Positie thans overzichtelijker. De bataljons in Arnhem alle omsingeld. Vechten door, zoals uit opgevangen radiobERICHT van een hunner blijkt.

Ons landingsterrein door Duitsers bezet. Van alle kanten nemen ze ons onder vuur. Geschut van Tweede Leger beschiet doelen rondom ons. Verwachten vanavond hun tanks.

's Middags: Duitsers hebben luidspreekwagens gebracht en brullen, dat we ons moeten overgeven. „Slechts 3000 man van de divisie zijn overgebleven” schreeuwen ze.

Vrijdag, 22 September

Probeerden de Polen over de rivier te krijgen in aanhangwagentjes van jeeps, maar rivieroeveren te modderig. Wij kunnen het niet houden, vlak aan de rivier. Missen de nodige mannen om de vijand daar te verdrijven. Hagel van mortierbommen en granaten. Maar geschut van Tweede Leger heeft enige Duitse tanks vernietigd.

5 uur 's middags: Tweede Leger heeft nu contact met de Polen ten zuiden van de Rijn. Duits geschut uiterst actief. Gewonden met Rode-Kruisvlaggen door Duitse linies geëvacueerd.

Commando's trekken op door de straten van Arnhem.

Airborne troepen verlaten de Horsa-zweefvliegtuigen en bezetten strategische posities bij Arnhem.

Steeds: Duits vuur. Mortieren en 8-centimeters blijven ons beschieten. En we kunnen er niets tegen doen... Maar toch vecht een ieder met alles, waar hij over beschikt. Wie zijn deze mannen? Ze waren winkeliers, handarbeiders, kantoorbedienden... Maar nu ze in de hachelijkste positie zijn, welke men zich kan indenken, zijn zij allen helden, ook al denkt geen hunner daaraan. Er is hier niet één man of hij heeft iets groots verricht. En och — dan is hij alleen maar verbaasd geweest over zijn eigen prestatie en uithoudingsvermogen.

Maar één ding staat vast: Zij zullen zich niet overgeven.

TWEE DAGEN LATER: Zij hebben zich niet overgegeven. In de duisternis zijn we de Rijn overgestoken. Duizenden kameraden zijn achtergebleven — de doden. God hebbe hun ziel. Wij kunnen niets meer voor hen doen.

Aan de stakende spoormannen

Londen, 25 Sept. — Met de grootste voldoening heeft de regering vernomen, dat de spoorwegstaking, waartoe zij na rijp beraad opdracht heeft gegeven, over het gehele land een voldongen feit is geworden.

De regering spreekt haar bewondering uit voor het uitzonderend vaderlands gedrag van al diegenen, van hoog tot laag, die door opvolging van het stakingsbevel zich geschaard hebben onder de geleiders van het daadwerkelijk verzet tegen de vijand.

Willens en Wetens

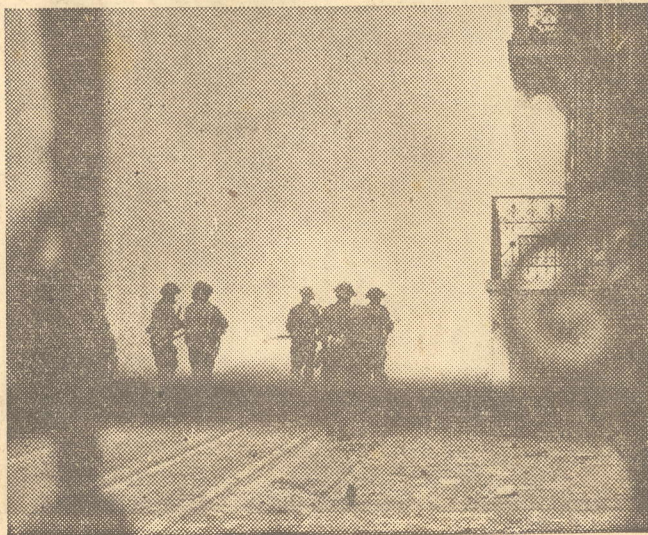
Desmond Tighe, oorlogscorrespondent van Reuter, rapporteerde aan dit nieuwsbureau de geschiedenis van een jonge Nieuw-Zeelandse piloot, die het leven van honderden Nederlanders heeft gered door willens en wetens zijn vliegtuig op een open veld te pletter te laten vallen, om de mensenmenigte in de straten te sparen.

„We stonden in Nijmegen, toen we een Typhoon van een raid boven Duits gebied zagen terugkeren. Het toestel verloor snel hoogte, doordat het zwaar beschadigd was door luchtdoelgeschut. De piloot cirkelde even boven de bossen, zoekend naar een geschikte plaats om zijn raketbommen weg te werpen. De bommen explodeerden tussen de bomen.

Het toestel was toen boven de stad en de piloot had er nog gemakkelijk uit kunnen springen. Doch ook toen de motor in brand raakte, sprong hij niet. Hij dirigerde zijn toestel met de grootste moeite naar een open ruimte, weg van de mensenmenigte, die in de straten gefascineerd naar dit drama staarde. Toen drukte de piloot zijn kist doelbewust omhoog. Het was te laat voor de reddende sprong.

Toen we het toestel bereikten, zagen we dat de piloot er uit geslingerd was, — maar hij was dood. Deze prachtige jonge kerel aarzelde niet zijn leven te offeren om dat van vele Nederlanders te redden.”

Zo streden zij voor ons

30.000 geallieerde soldaten

vonden hun laatste
rustplaats
in Nederland.
Dertigduizend
jonge mensen
gaven hun leven
voor Uw
bevrijding.

OVER HEEL DE WERELD
liggen de Geallieerde Oorlogs-
graven verspreid, doch er is
geen land, dat zo de erkente-
lijkheid der nabestaanden
heeft verworven als Neder-
land.

Want zij, die in Nederland
een oorlogsgraf willen bezoeken,
worden niet zonder meer
aan hun lot overgelaten. Van
het ogenblik af, waarop zij
Nederlandse bodem betreden,
wordt er naar de buitenlandse
bezoekers omgezien. Zo weten
zij, dat hun dierbaren rusten
te midden van een volk, dat
beseft welke offers de Geal-
lieerde soldaten hebben ge-
bracht.

NEDERLANDS KLAPROOS, SYMBOOL ONZER DANKBAARHEID

Natuurlijk kent ge dit blad, „de Vliegende Hollander”. Het was
de heraut van onze bevrijding en schonk ons troost in bittere
dagen. Nu wil het dezelfde taak vervullen: troost schenken, thans
echter aan de nabestaanden der tienduizenden, die in ons land
in graven liggen.

Dit blad is uitgegeven door het
Nederlands Oorlogsgraven Com-
ité, de centrale instantie, welke
de adoptie en verzorging van
de geallieerde oorlogsgraven or-
ganiseert.

Voor de nabestaanden der ge-

sneuvelden is het zo'n ontzag-
lijke troost te weten dat zoon,
echtgenoot of vader daar in het
kleine Nederland niet vergeten
en verlaten ligt, doch dat liefde-
rijke handen zijn graf verzor-
gen.

Doch er is meer, véél meer!
Voor de Franse vrouw, die in
Zeeland haar man verloor, voor
de Londense taxichauffeur, wiens
zoon bij Apeldoorn viel, voor al
die tienduizenden betekent het
zo onbeschrijflijk veel om de
laatste rustplaats van hun ge-
lieften te kunnen bezoeken.

De meesten van deze nabe-
staanden zijn eenvoudige, onbe-
middelde mensen en niet in
staat reis en verblijf in Neder-
land te bekostigen. Het Oorlogs-
graven Comité moet hen... wil
hen helpen. En het zal dit doen
indien gij en alle andere Neder-
landers het daartoe in staat
stellen. Uw bijdrage op Klap-
roosdag, hetzij klein of groot is
een uiting van eigen dankbaar-
heid en eerbied.

Daartoe zullen op Zaterdag 5
November weer de Klaprozen
worden verkocht. Deze verkoop
staat of valt met de aanmelding
der collectanten. Wilt gij daar-
voor enkele uren van Uw tijd
geven? Want alleen dan kan dit
belangrijke werk doorgaan!

Eert gij deze dappere bevrijders!

Stelt hun familie
in staat de graven
te bezoeken
Geeft enige uren
om op Zaterdag
5 November
voor dit doel
te collecteren!

Mocht het onverhoopt ge-
beuren, dat U de Klaproos-
verkopers misloopt, welnu,
dan is het giro-nummer:

416000

Nederlands Oorlogsgraven
Comité, Keizersgracht 442 te
Amsterdam.

DOOR NIETS TE WEERHOUDEN

Vijf jaar is het nu geleden, dat
het zuiden van ons land werd
bevrijd. Onder de ellendigste om-
standigheden vochten de ge-
allieerde troepen in de modder
van Zeeuwsch-Vlaanderen en langs
de dijken van Walcheren.

Toen met Kerstmis een boe-
rengazin op een hoeve op
Walcheren in nood verkeerde,
trok ondanks een zware mist een
amfibisch vaartuig er op uit de
ongelukkigen te redden. Die
„duck” stootte op een reeks
mijnen en drie jonge kerels kwamen
op afschuwelijke wijze om.

Dat was vijf jaar geleden. Het
ellendigste weer kon deze dapperen
niet weerhouden. En dat
geeft ons de vrijheid aan de col-
lectanten te vragen: Blijft op
uw post, wanneer op 5 November
het weer ongunstig is. Laat het
mooie werk voor onze Geallieerde
vrienden niet mislukken, wan-
neer ons Nederlandse klimaat ons
parten zou willen spelen.

Met heel de wereld verbonden door de oorlogsgraven

Er bestaat een innig contact
tussen duizenden Nederlanders en
de familielieden van gesneuvelden,
die in het buitenland wonen. Dit
is het gevolg van de adoptie der
geallieerde graven, welke door het
Oorlogsgraven Comité krachtig
gestimuleerd wordt.

Nog inniger zijn die banden
geworden, nu jaarlijks duizenden
nabestaanden van gesneuvelden
ons land bezoeken en kennis
hebben gemaakt met de Neder-
landse adoptanten.

Daarnaast komen ontelbare
verzoeken bij het Comité binnen
om op bijzondere dagen bloemen
of een klaproos-krans op een graf
te leggen. Ja, zelfs speurt dit
Comité nu nog naar graven van
gevallenen, wier laatste rust-
plaats de familie nog niet bekend
is. Dan worden foto's van het
graf genomen en wordt gezocht
naar een adoptant, die gaarne
wensen van de familie in het
verre Amerika, Australië of welk
deel der wereld ook, vervult.

Het is een enorme organisatie,
een werk, dat zich steeds meer
uitbreidt. Doch het is een prach-
tig werk, omdat Nederland aldus
gelegenheid heeft iets terug te
doen voor het offer, dat de vrij-
heidsstrijders brachten.

Het werk van het Ned. Oorlogs-
graven Comité mag zich in de
hoge belangstelling verheugen

van ons vorstenhuis. H.M. Konin-
gin Juliana is beschermvrouwe
van het Comité en H.K.H. Prinses
Wilhelmina buitengewoon ere-lid.

AAN ONZE TROUWE MEDEWERKERS

Overal in den lande heeft het
Ned. Oorlogsgraven Comité plaat-
selijke comité's, die zich geheel
belangeloos belasten met de ver-
koop der Klaprozen.

Wij willen niet nalaten ons
speciaal tot deze trouwe mede-
werkers(sters) te richten en hun
dank te zeggen voor hun grote
toewijding en nimmer verflau-
wend enthousiasme.

De 5de November zal weer veel
inspanning van hen vergen, doch
wij weten op hen te kunnen
bouwen.

Wij wensen allen een vrucht-
bare actie toe.

WAAR U DIT BILJET ZIET HANGEN

daar zal men u met open armen
als collectant ontvangen

